

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 332/25
30.4.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судија Јелене Стевановић, председника већа, Иване Марковић Радојевић и Весне Дамјановић, чланова већа, у парници тужиоца Јеврејске општине Београд, ул. Краља Петра број 71/а, чији је пуномоћник Зоран Наумовић, адвокат из Београда, Булевар ослобођења број 129, против тужених Републике Србије – Републичке дирекције за имовину, Београд, ул. Краља Милана број 16, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, ул. Косовска број 31 и Предузећа за производњу и монтажу електроуређаја “NIMAX” д.о.о. Београд, са седиштем у Земуну, Аутопут Београд - Нови Сад број 83, чији је пуномоћник Катарина Вуловић, адвокат из Београда, ул. Круска број 41/17, са умешачем на страни тужених Привредним друштвом “VMC Real Estate” д.о.о. Крагујевац, ул. Јанка Веселиновића број 29/2, чији је пуномоћник Дејан Гајић, адвокат из Крагујевца, ул. Николе Пашића број 31/1/7, ради утврђења, вредност предмета спора 120.994.408,00 динара, одлучујући о жалбама тужених изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду П 1963/22 од 2.3.2023. године, у седници већа одржаној дана 30.4.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосноване, жалбе тужених, и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду П 1963/22 од 2.3.2023. године у ставу првом изреке.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима поступка из става другог изреке пресуде Вишег суда у Београду П 1963/22 од 2.3.2023. године тако што се **ОБАВЕЗУЈУ** тужени да тужиоцу солидарно надокнаде трошкове парничног поступка у износу од 526.650,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде, под претњом извршења.

ОДБАЦУЈЕ СЕ допуна жалбе туженог Предузећа за производњу и монтажу електроуређаја “NIMAX” д.о.о. Београд, као **НЕБЛАГОВРЕМЕНА**.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви туженог Предузећа за производњу и монтажу електроуређаја “NIMAX” д.о.о. Београд и тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке усвојен је главни тужбени захтев тужиоца и утврђено да је ништав и не производи правно дејство уговор о купопродаји непокретности ОПУ: 3013-2017 од 07.11.2017. године, оверен код јавног бележника ..., закључен између тужене Републике Србије – Републичке дирекције за имовину Републике Србије и туженог Предузећа за производњу и монтажу електроуређаја “NIMAX” д.о.о. Београд, а што су тужени дужни да признају и трпе. Ставом другим изреке обавезани су тужени да тужиоцу солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 687.440,00 динара.

Против наведене пресуде тужена Република Србија је благовремено изјавила жалбу из свих законом прописаних разлога, побијајући је у целости. Трошкове другостепеног поступка није тражила.

Против наведене пресуде тужени Предузећа за производњу и монтажу електроуређаја “NIMAX” д.о.о. Београд је благовремено изјавило жалбу из свих законом прописаних разлога, побијајући је у целости. Трошкове другостепеног поступка је тражило и определило.

Тужилац је благовремено одговорио на жалбе тужених, предлажући да другостепени суд одбије жалбе, као неосноване и потврди првостепену пресуду. Трошкове другостепеног је тражио и определио.

Испитујући претходно благовременост допуне жалбе туженог Предузећа за производњу и монтажу електроуређаја “NIMAX” д.о.о. Београд, Апелациони суд је, оценио да је неблаговремена. Наиме, из стања у списима произлази да је туженом Предузећу за производњу и монтажу електроуређаја “NIMAX” д.о.о. Београд пресуда уручена преко пуномоћника, адвоката Катарине Вуловић, дана 12.4.2023. године док је допуна жалбе поднета првостепеном суду препорученом пошиљком дана 25.1.2024. године. Како је тужени у конкретном случају изјавио допуну жалбу дана 25.1.2024. године, будући да се дан подношења поднеска упућеног суду преко поште препорученом пошиљком сматра као дан подношења суду (члан 104 став 2 ЗПП), учинио је то по протеклу законом прописаног и поуком о правном леку остављеног рока за изјављивање (допуне) жалбе, те је на основу одредбе члана 378 став 2 ЗПП изјављена допуна жалба неблаговремена, те је одлучено као у ставу трећем изреке на основу одредбе члана 401 тачка 1 ЗПП.

Испитујући првостепену пресуду у смислу члана 386 Закона о парничном поступку-ЗПП (“Службени гласник РС” бр.72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23 др. закон), Апелациони суд је оценио да су жалбе тужених неосноване.

У спроведеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП-а, на које овај суд, пази по службеној дужности, а не стоје ни жалбени наводи којима се указује на учињену битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП, јер је изрека ожалбене пресуде јасна, разумљива и не противречи сама себи и разлозима пресуде, као ни доказима који се налазе у спису, а пресуда садржи јасне, потпуне и довољне разлоге о свим битним чињеницама, тако да се њена законитост и правилност са сигурношћу може испитати.

Према утврђеном чињеничном стању, на дан 30.6.2009. године (односно на дан ступања на снагу Закона о враћању одузете имовине и обештећењу од 6.10.2011. године), предметна непокретност у ул. Ђорђа Вајферта број 50 (ранији назив Огњена Прице), била је унета у Фонд непокретности чији је власник и корисник Република Србија, а којима располаже Привредно друштво “Дипос” д.о.о. Београд, намењено за смештај страних дипломатско-конзуларних представништава, дипломатских и других страних представника, трговинских и других представништава и представника у Републици Србији, а на основу Закључка Владе број 00-295/2009 од 16.07.2009. године. Закључком Владе РС број 05 број 464-3826/2012 од 29.05.2012. године утврђен је списак непокретности у власништву РС намењен за смештај страних дипломатско-конзуларних представништава, дипломатских и других страних представника трговинских и других представништава и представника у Републици Србији који су дати “Дипосу” д.о.о. на привремено коришћење, управљање и одржавање, између којих је и предметна непокретност, а према образложењу Закључак је донет како би се прецизирале непокретности које не могу бити предмет враћања у поступку реституције, пошто су обухваћене одредбом члана 18 Закона о враћању одузете имовине и обештећењу у коме су прописани изузеци од враћања одузете имовине у натуралном облику, те да би се омогућило Агенцији за реституцију да несметано спроводи поступак реституције у вези са наведеним законским ограничењем, а да “Дипос” д.о.о. несметано располаже тим некретнинама у складу са својим овлашћењима. Дана 07.11.2017. године између првотужене, као продавца и друготуженог, као купца, закључен је Уговор о купопродаји непокретности оверен пред јавним бележником ... под ОПУ 3013-2017 и то породичне стамбене зграде која се састоји од стана у сутерену, приземљу и првом спрату број бб, прземље, по структури седмособни, укупне површине 409,87 м2 уписане у ЛН ... КО ..., као дворишна зграда, гаража бб, површине 22 м2 приземље уписана у ЛН ... КО ..., као зграда број 2 (дворишна у дну плаца десно), обе постојеће на кат. Парц. ... КО ... и земљишта које чини наведена кат. парцела број ... КО ..., укупне површине 5 ари 11 м2 у ул. Ђорђа Вајферта број 50, за купопродајну цену од 982.300 евра у динарској противвредности. У члану 1 наведеног купопродајног уговора констатовано је да је Влада Републике Србије Закључком број 464-11178/2016 од 29.11.2016. године одлучила да се из Фонда непокретности које су дате на привремено коришћење и управљање и одржавање Друштву за изнајмљивање некретнина “Дипос” д.о.о. Београд, намењених за смештај страних дипломатско - конзуларних представништава, дипломатских и других представника, трговинских и других представништава и представника у Републици Србији изузму непокретности према списку који је саставни део овог Закључка, међу којим непокретностима се налази у непокретност у ул. Ђорђа Вајферта број 50, односно да се из јавне својине Републике Србије отуђи под теретом закупа породична стамбена зграда и земљиште коју чини катастарска парцела ..., те је констатовано да имајући у виду одредбе члана 62 став 1 и 2 Закона о враћању одузете имовине и обештећењу на основу аката Агенције за реституцију од 10.10.2016. и 18.10.2016. године, утврђено да је у складу са одредбама овог закона није поднет захтев за враћање непокретности везано за кат. Парц. ... КО ..., уписано у ЛН број ... КО ... Пре закључења купопродајног уговора првотужена обратила се Агенцији за реституцију са захтевом за достављање информација о евентуално поднетим захтевима за враћање непокретности у ул. Ђорђа Вајферта број 50, к.п. ... КО ..., у складу са одредбом члана 62 Закона о враћању одузете имовине и обештећења.

Агенција за реституцију је дописима од 10. и 18.10.2016. године обавестила првотужену да за предметну непокретност није поднет захтев за враћање одузете имовине, односно обештећење. Државно правобранилаштво РС је дало мишљење од 23.10.2017. године да нема начелних примедби на нацрт уговора о купопродаји непокретности који треба да се закључи између Републике Србије, као продавца и “NIMAX” д.о.о. Београд, као купца. Након закључења купопродајног уговора о исплати купопродајне цене у целости, друготужени је уписао своје право својине на непокретности у ЛН ... КО ... Дана 7.8.2018. године тужилац је преко пуномоћника поднео Агенцији за реституцију захтев за враћање одузете имовине иза пок. АА, бивше власнице у ул. Ђорђа Вајферта 50, одузете на основу Решења о национализацији Реона града Београда од 18.2.1950. године. Из земљишно-књижног улошка број ... КО ..., произлази да је према земљишном стању из 1935. године АА из ... била уписана као власница предметне непокретности, која је Решењем о национализацији од 18.2.1950. године уписана као општенародна имовина, а право управљања над овом имовином уписано је у корист Предузећа за управљање стамбеним зградама IV Реона града Београда. Решењем Агенције за реституцију – Јединице за враћање имовине жртва Холокауста од 10.1.2019. године прекинут је поступак по захтеву тужиоца ради враћања одузете имовине до доношења правноснажне одлуке суда ради решавања претходног питања по тужби за поништај Уговора о купопродаји непокретности ОПУ 3013-2017 од 7.11.2017. године, из разлога што је Републичка дирекција за имовину Републике Србије у свом допису од 5.10.2016. године тражила достављање података само за захтев поднет у складу са Законом о враћању одузете имовине и обештећење, али не и у складу са Законом о отклањању последица одузимања имовине жртвама Холокауста који немају живих законских наследника, који је ступио на снагу 27.2.2016. године, а о чему је Дирекција требало да води рачуна приликом тражења информација поднетим захтевима за враћање одузете имовине. Друготужени је пре пријема тужбе продао предметне непокретности Привредном друштву “Пројекат 713” д.о.о. Београд, које је затим даље, на основу Уговора о купопродаји ОПУ 3720-2019 од 1.10.2019. године, продало Привредном друштву “VMC Real Estate” д.о.о. Крагујевац, овде умешачу, које је укњижило своје право својине са уделом од 1/1 у лист непокретности ... КО ...

На утврђено чињенично стање првостепени суд је применио материјално право и то одредбе чл. 1, 4, 5, 18 Закона о враћању одузете имовине и обештећењу (“Службени гласник РС” број 82/11 и 142/14), чл. 2, 4, 6, 11, 12, 13, 14, 15, 18, 20, 26 Закона о отклањању последица одузимања имовине жртвама Холокауста које немају живих законских сродника (“Службени гласник РС” број 13/2016) и члана 103 Закона о облигационим односима, када је нашао да је тужбени захтев основан.

Све важне чињенице за доношење побијане одлуке првостепени суд је потпуно и поуздано утврдио изведеним доказима, које је правилно оценио применом одредбе члана 8 ЗПП.

Првостепени суд је најпре одлучујући о приговору недостатка активне легитимације правилно нашао да је исти неоснован, јер легитимација тужиоца произлази из решења Агенције за реституцију - Јединице за враћање имовине жртва Холокауста од 10.1.2019. године, којој је поднела захтев за враћање имовине и којом је упућена на парницу, ради решавања претходног питања у вези расправљања ништавости уговора о купопродаји непокретности од 7.11.2017. године, чијим

закључењем тужилац сматра да је оштећен, а које питање спада у искључиву надлежност суда. Осим тога, легитимација тужиоца произлази из члана 13 Закона о отклањању последица одузимања имовине жртвама Холокауста које немају живих законских сродника, а који прописује да захтев за враћање имовине у смислу овог закона подноси Јеврејска општина.

Тужилац је активно легитимисана страна, имајући у виду и одредбу члана 109 ЗОО према којој одредби се на ништавост уговора може позивати свака заинтересована страна. Неосновани су жалбени наводи друготуженог да тужилац није активно легитимисан имајући у виду да није доказао да је решење Агенције за реституцију од 10.1.2019. године, којим је покренут поступак по захтеву тужиоца ради враћања одузете имовине до доношења правноснажне одлуке суда ради решавања претходног питања по тужби за поништај уговора о купопродаји од 7.11.2017. године, коначно с обзиром да предметно решење никада није достављено Републици Србији, као странци у управном поступку, који је пред Агенцијом за реституцију покренут по захтеву тужиоца. Наиме, одредбом члана 108 став 2 Закона о општем управном поступку прописано је да ако се поступак у коме се решава претходно питање покреће на захтев странке, орган који је прекинуо поступак налаже једној од странака да у одређеном року тражи од надлежног органа покретање поступка по претходном питању и да му о томе достави доказ. При томе ће орган упозорити странку на последице пропуштања. Ставом три истог члана прописано је да ако странка поводом чијег захтева је покренут поступак не поднесе у одређеном року доказ о томе да је од надлежног органа тражила покретање поступка по претходном питању, сматра се да је одустала од захтева, а орган који је покренуо поступак решењем обуставља поступак. Ако то не учини противна странка, орган наставља поступак и сам расправља претходно питање. Имајући у виду наведено, ова одредба закона не прописује последице уколико се наведено решење не достави супротној странци, већ само последице уколико странка која је упућена да покрене поступак не поднесе доказ у одређеном року да је то и учинила. На то указује и само решење Агенције за реституцију од 10.1.2019. године у којем је у доставној наредби наведено да се достави подносиоцу и архиви Агенције за реституцију. Са тим у вези су неосновани жалбени наводи туженог предузећа "NIMAX" д.о.о. Београд да је тужба преурањена јер тужилац није доказао да је наведено решење коначно.

Одлучујући о основаности тужбеног захтева, првостепени суд је нашао да је предметни уговор ништав, имајући у виду да је противан принудним прописима у смислу одредбе члана 103 ЗОО у вези одредби чл. 14 и 26 Закона о уклањању последица одузимања имовине жртвама Холокауста, које немају живих законских наследника. Наиме, предметна непокретност је била предмет отуђења између тужених у оквиру трогодишњег рока (периоду од 27.2.2016. до 27.2.2019. године), када је постојала изричита забрана отуђења и оптерећења сходно чл. 14 и 26 овог закона, а коју забрану тужени нису испоштовали. Чињеница је да је предметна непокретност пре отуђења била унета у Фонд непокретности чији је власник и корисник Република Србија, којом располаже Привредно друштво "Дипос" д.о.о., намењена за смештај страних дипломатско-конзуларних представништава и других представништава за које је прописан изузетак од враћања у природном облику, сходно члану 18 Закона о враћању одузете имовине и обештећењу и то Закључком Владе РС 05 број 464-3826/12 од 29.5.2012. године, а који закључак није стављен ван снаге.

Међутим, Закључак има нижу правну снагу од закона, а како је након доношења Закона о враћању одузете имовине и обештећењу и наведеног Закључка и то у фебуару 2016. године донет Закон о отклањању последица одузимања имовине жртвама Холокауста које немају живих законских наследника, као посебан закон, орган првотужене је морао да има у виду пре отуђења предметне непокретности и одредбе овог закона, те да има у виду и чињеницу којом одлуком је извршено одузимање имовине и ко је бивши власник (пок. АА), те да у складу са тим поступа са дужном пажњом у смислу одредбе чл. 12 и 16 ЗОО, што у конкретном случају није учинио. Чињеница је да се првотужена пре закључења купопродајног уговора у складу са одредбом члана 62 Закона о враћању одузете имовине и обештећењу обратила Агенцији за реституцију са захтевом за достављање информација о евентуално поднетим захтевима за враћање предметне непокретности за које је дописима од 10. и 18.10.2016. године утврђено да није поднет захтев за враћање одузете имовине, односно обештећење. Међутим тај захтев није цењен и у складу са Законом о отклањању последица одузимања имовине жртвама Холокауста које немају живих законских наследника, који је тада већ био на снази и који прописује рок од 3 године за подношење захтева. Првостепени суд је и мишљења да је Закључком Владе РС број 464-3826/2012 од 29.5.2012. године утврђен само списак непокретности које су намењене за смештај страних дипломатско-конзуларних представништава и других представништава, што не упућује аутоматски изричито изузећу од реституције, већ је то чињеница која се цени у сваком појединачном случају у поступку пред Агенцијом за реституцију. Наиме, из тог разлога не стоје наводи тужене да се ради о непокретности која је због своје намене представљала имовину која не може бити предмет враћања, будући да је та чињеница требала бити расправљена у поступку пред Агенцијом за реституцију у случају да непокретност није отуђена. Са друге стране, није могао бити донет сам Закључак Владе од 29.11.2016. године, којим је из Фонда непокретности које су дате на привремено коришћење и управљање и одржавање "Дипос" д.о.о. Београд изузета спорна непокретност и одлучено је да се иста отуђи, јер приликом доношења Закључка нису испоштоване и одредбе Закона о отклањању последица одузимања имовине жртвама Холокауста које немају живих законских наследника. Првостепени суд је имао у виду и наводе друготуженог да је у целости исплатио купопродајну цену и укњижио своје право, те да његова стечена права не могу бити повређена у складу са начелом заштите стицања у смислу члана 4 Закона, као и да је приликом закључења Уговора у свему поступао са дужном пажњом, као савестан купац, поуздао се у јавне књиге, закључке Владе РС и мишљења Државног правобранилаштва, али се одредба члана 4 Закона не може применити, будући да је утврђено да се ради о ништавом правном послу, те да се право својине није могло стећи по закону, а уколико је био савестан купац, своја права може остварити у односу на првотуженог.

Првостепени суд је оценио да постоји правни интерес за утврђење ништавости, јер је пуноважност предметног уговора од значаја за утврђење обима враћања, будући да тужилац у складу са одредбом члана 6 и 8 Закона о отклањању последица одузимања имовине жртвама Холокауста које немају живих законских наследника, има право само на враћање имовине у натуралном облику у својину, а не и на новчано обештећење. Имајући у виду све наведено, првостепени суд је утврдио да је предметни Уговор о купопродаји ништав правни посао, те је на основу члана 62 Закона о враћању одузете имовине и обештећења који прописује забрану отуђења и оптерећења имовине, оценио да је акт отуђења и оптерећења имовине супротан одредбама овог члана ништав.

Како је нашао да је основан главни тужбени захтев, даље није одлучивао о евентуалном тужбом захтеву за накнаду штете.

Разлоге које је за свој чињенично-правни закључак дао првостепени суд у свему, као правилне и аргументоване, прихвата и овај суд, као другостепени, те с обзиром да је на правилно утврђено чињенично стање првостепени суд правилно применио материјално право, пресуду детаљно не образлаже, на основу овлашћења из члана 396 став 2 ЗПП.

Неосновани су жалбени наводи тужене Републике Србије да првостепени суд није ценио чињеницу да је друготужени пре подношења тужбе отуђио предметну непокретност другом лицу, које је поново исту отуђило трећем лицу – умешачу, па се поставља и питање правног интереса тужиоца за подношење тужбе, имајући у виду да је првостепени суд управо нашао да постоји правни интерес за утврђење ништавости, јер пуноважност предметног уговора је од значаја за утврђење обима враћања, будући да тужилац у складу са одредбом чана 6 и 8 Закона о Холокаусту, има право само на враћање имовине у натуралном облику у својину, а не и на новчано обештећење, те да уколико сматра да је поступао као савестан купац, друготужени има право да потражује накнаду штете од првотуженог, као другог уговарача у смислу одредбе члана 108 ЗОО.

Неосновани су жалбени наводи тужене Републике Србије да је нејасан став првостепеног суда да Закључак Владе 05 број 464-3826/2012 од 29.5.2012. године има мању правну снагу од закона, те да је истим само утврђен списак непокретности које су намењене за смештај страних дипломатско-конзуларних представништава, а што не значи и изузеће од реституције. Наиме, закључци Владе спадају у подзаконске прописе који су слабије правне снаге од закона тј. хијерархијски нижи од закона, због чега му не смеју противуречити. Имајући у виду да је Закључком од 29.5.2012. године утврђен списак непокретности које не могу бити предмет враћања у поступку реституције пошто су обухваћене одредбом члана 18 Закона о враћању одузете имовине и обештећењу јер су намењене за смештај страних дипломатско-конзуларних представништава, да би након тога Закључком број 464-11178/2016 од 29.11.2016. године утврђен списак непокретности које се изузимају из истог фонда непокретности, те одређено да се предметна непокретност у ул. Ћорђа Вајферта број 50 отуђи под теретом закупа јер је на основу дописа Агенције за реституцију утврђено да није поднет захтев за враћање непокретности на основу Закона о враћању одузете имовине и обештећењу (али не и Закона о Холокаусту који је тад већ ступио на снагу и који не предвиђа реституцију већ само накнаду штете) јасно је да Закључком од 29.5.2012. године није трајно онемогућено подношење захтева за реституцију односно накнада штете уколико враћање није могуће. Стога се поставља питање да уколико је тужена Република Србија сматрала да је предметна непокретност била обухваћена изузецима из члана 18 Закона о враћању одузете имовине и обештећењу и није била могућа реституција, због чега се обратила Агенцији за реституцију са захтевом за достављање информација о евентуално поднетим захтевима за враћање непокретности, те уколико је због своје намене предметна непокретност била обухваћена наведеним чланом како је донета одлука да се непокретност отуђи.

Без утицаја су и жалбени наводи туженог предузећа “NIMAX” д.о.о. Београд да тужилац решење о национализацији од 18.2.1950. године није доставио уз тужбу, па првостепени суд није могао третирати као неспорну чињеницу да је бившој власници АА одузета имовина, имајући у виду да ова чињеница није од утицаја у овом поступку већ у поступку који се води пред Агенцијом за реституцију и која је тужиоца и упутила да покрене ову парницу. Са друге стране, достављен је замљешно-књижни уложак број ... Ко ..., који се односи на кат. Пар. ... КО ... (стри премер) односно ... и ... КО ... (нови премер) у којем је наведено да је предметна имовина одузета, односно национализована као општенародна имовнина на основу Решења број 27/50 од 18.2.1950. године, што указује да је претметна имовина била одузета бившем власнику. Достављен је и доказ да је пок. АА била припадник јеврејске заједнице, с тим да према члану 13 Закона о уклањању последица одузимања имовине жртвама Холокауста подносилац захтева може бити само јеврејска општина.

Неосновани су жалбени наводи туженог предузећа “NIMAX” д.о.о. Београд да је првостепени суд би дужан да утврди, имајући у виду одредбу члана 26 став 1 Закона о враћању одузете имовине и обештећењу да ли имовина која је одузета бившим власницима уопште може бити враћена, имајући у виду да ће о томе одлучивати Агенција за реституцију, након што буде донета правноснажна одлука у овој парници.

Без утицаја су жалбени наводи туженог предузећа “NIMAX” д.о.о. Београд да је првостепени суд потпуно паушално образложио зашто сматра да постоје докази о праву својине бивших власника, као и да се у конкретном случају ради о “имовини без наследника” имајући у виду одредбу члана 21 став 3 Закона о уклањању последица одузимања имовине жртвама Холокауста које немају живих законских наследника, који прописује да, ако се преживели законски наследник бившег власника чија је имовина правноснажно враћена јеврејској општини у складу са одредбама овог закона, обрати јеврејској општини са захтевом за пренос права својине на предметној имовини, јеврејска општина је дужна да, након што се утврди својство законског наследника бившег власника, пренесе преживелом законском наследнику у својину враћену непокретност, у складу са уделом који му припада у складу са одредбама закона којим се уређује наслеђивање.

Неосновани су жалбени наводи туженог предузећа “NIMAX” д.о.о. Београд да је потпуно погрешно закључивање првостепеног суда да је искључиво Агенција за реституцију, а не суд, овлашћена да цени да ли је у конкретном случају непокретност изузета од враћања у натуралном облику, односно да ли непокретност може бити враћена, имајући у виду да суд одлучује у оквиру постављеног тужбеног захтева, као и одредбу члана 12 Закона о уклањању последица одузимања имовине жртвама Холокауста и одредбу члана 40 Закона о враћању одузете имовине и обештећењу које прописују да поступак води Агенција (за реституцију), као јавна агенција, у складу са наведеним законима и законом којим се уређује општи управни поступак.

Цењени су и други наводи који су истицани у жалбама, али како нису од значаја и не могу довести до другачије одлуке у овој правној ствари, то нису ни посебно образлагани у смислу одредбе члана 396 став 1 и 2 ЗПП.

Са наведених разлога, одлучено је на основу члана 390 ЗПП као у ставу првом

изреке.

Међутим, основано се жалбом туженог предузећа “NIMAX” д.о.о. Београд побија одлука о трошковима парничног поступка садржана у ставу другом изреке ожалбене пресуде, с обзиром да је првостепени суд погрешно тужиоцу признао трошкове на име састава жалбе против решења којим је одбачен предлог за привремену меру у износу до 112.040,00 динара, као и трошкове судске таксе на решење о привременој мери у износу од 48.750,00 динара, те како је погрешно примењена одредба члана 153 ЗПП, то је одлука о трошковима морала бити преиначена, па су применом члана 150, 153 и 154 ЗПП-а обавезани тужени да тужиоцу солидарно накнади трошкове парничног поступка према истакнутом захтеву и успеху у спору у укупном износу од 526.650,00 динара и то на име састава тужбе и два образложена поднеска у износу од по 56.020,00 динара, на име заступања пуномоћника из реда адвоката на три одржана рочишта у износу од по 57.520,00 динара, на име приступа пуномоћника на три неодржана рочишта у износу од по 29.510,00 динара и на име таксе на првостепену пресуду у износу од 97.500,00 динара, све према важећој Адвокатској тарифи у време доношења првостепене пресуде и Таксеној тарифи важећој у време настанка таксене обавезе.

Са наведених разлога, одлучено је на основу члана 401 тачка 3 ЗПП као у ставу другом изреке.

Како је тужени предузеће “NIMAX” д.о.о. Београд успео у сразмерно незнатном делу у жалбеном поступку у смислу трошкова поступка, а трошкови састава одговора на жалбу нису нужни трошкови, одлучено је као у ставу четвртом изреке на основу члана 165 у вези члана 153 и 154 ЗПП.

**Председник већа-судија
Јелена Стевановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић